

KAPITEL 9

To år var gået, men stemmen var ikke vendt tilbage. Hvorledes ville fremtiden stille sig for vor unge ven?

Han ville altid kunne blive timelærer i en skole, mente hr. Gabriel, det var dog en levevej, men ikke til at gifte sig på, det var heller ikke Peers tanke i hvor stor plads end apotekerens datter havde i hans hjerte.

“Blive timelærer”, sagde madam Gabriel, “skolemand. Så bliver De det kedeligste gnav på jorden, ligesom min Gabriel. De er jo født teatermenneske. Bliv den største skuespiller i verden, det er noget andet end at være timelærer”.

Skuespiller. Ja, det var målet.

Han udtalte det i et brev til syngemesteren, udtalte sin lyst og sin forhåbning. Så inderligt længtes han efter den store hjemstad, hvor moder og farmor levede, dem havde han ikke set i to lange år. Afstanden var kun tredive mil; i seks timer kunne han med hurtigtoget nå derhen.

Hvorfor havde de da ikke set hinanden? Det er let sagt. Peer havde ved afrejsen måttet give løftet at forblive, hvor han kom, ikke tænke på besøg. Moder havde fuldt op at bestille med at vaske og stryge, desuagtet tænkte hun flere gange på at gøre den store rejse, uagtet den ville koste svære penge, men den kom dog aldrig i stand.

Farmor, ja hun havde en rædsel for jernbaner; det var at friste Gud. Intet skulle bringe hende til at fare med damp, hun var jo også en gammel kone, hun kom ikke på rejse, før hun rejste op til Vor Herre.

Det sagde hun i maj, – men i juni rejste det gamle menneske, ganske alene, de tredive lange mil, til den

fremmede by, til de fremmede mennesker, for at komme til Peer.

Det var en stor begivenhed, den sørgeligste, der kunne hænde moder og farmor.

Kukkeren havde sagt: "Kukkuk", i det uendelige, da Peer anden gang spurgte den: "Hvor mange år skal jeg leve?" sundheden og humøret var godt. De lyste solskin lige ind i fremtiden.

Han havde fået et fornøjeligt brev fra sin faderlige ven, syngemesteren. Peer skulle komme tilbage, man ville se, hvad der kunne gøres for ham, hvilken vej han havde at gå, da sangstemmen var borte.

"Træd op som Romeo", sagde madam Gabriel, "nu er De gammel nok til elskerfaget og har fået kød på kroppen. De behøver ikke at males".

"Bliv Romeo", sagde apotekeren og apotekerens datter. Der bruste mange tanker gennem hans hoved og hjerte. Men:

"Ingen ved, hvad i morgen sker".

Han sad nede i haven, der gik ud til engen. Det var aften og måneskin. Hans kinder brændte, hans blod brændte, luften bar dejlig køling. Hen over mosen svævede tågen, den løftede sig og sank, han måtte tænke på elverpigerens dans.

Da kom ham i tanke den gamle folkevisen om Ridder Oluf, der red ud for at byde gæster til sit bryllup, men standsedes af elverpigerne, som drog ham ind i deres dans og leg, og det voldte hans død. Det var en folkesang, en gammel digtning; måneskinnet og tågerne hen over mosen dannede i aftenen billeder til den.

Peer sad snart halvt drømmende og så derpå. Bu-

skene syntes at have skikkelse af noget menneskeligt og noget af dyret; ubevægelige stod de, tågen derimod løftede sig, som luftige bølgende slør.

Sligt havde Peer set i balletten på teatret, hvor elverpigerne bliver fremstillet, hvirvlende, svævende med slør af flor; men her var det langt dejligere og mere vidunderligt. Så stor en scene kunne teatret ikke fremvise; så høj og klar en luft, et så lysende måneskin, havde den ikke.

Fremmest i tågen lyste tydeligt en kvindeskikkelse, og denne ene blev til tre, de tre til mange, hånd i hånd dansende, svævende piger. Luften bar dem hen mod hækken, hvor Peer stod; de nikkede til ham; de talte; det var som sølvklokker klang; de dansede ind i haven om ham; de havde ham i deres kreds. Uden at tænke derved dansede han med dem, men ikke deres dans; han hvirvlede rundt som i den uforglemmelige vampyrdans, men den tænkte han ikke på, han tænkte egentlig slet ikke mere, men var aldeles overvældet af al den herlighed, han så omkring sig.

Mosen var en sø, så dyb og sortblå, med åkan-der, der lyste i alle tænkelige farver; dansende over vandet bar de ham på deres slør hen mod den anden bred, hvor kæmpehøjen havde kastet sin grønsvær og løftet sig til et slot af skyer; men skyerne var af marmor; blomstrende træer af guld og kostelige sten snoede sig om de mægtige marmorblokke; hver blomst selv var en farvestrålende fugl, der sang med menneskelig stemme. Det var som et kor af tusinde og tusinde glade børn. Var det himlen eller var det elverhøj?

Slottets vægge rørte sig, gled mod hinanden – lukkedes om ham. Han var derinde, menneskeverdenen lå udenfor. Da følte han en angst, en skræk, som al-